

ולסיום: מן המפורסמות הוא חוסר היהירות וההתנשאות הטבוע באופיו של איש ההתיישבות בארץ. לכן, צורם הדבר קשה את אונינו ואולי אף את עינינו לראותו מתייחר — אפילו יש במה להתגאות — ולכתוב: „אנחנו הבוקרים הנהגנו שיטות מתקדמות בהזנה ובהחזקת הבקר והודות לכך גם העלינו את התנובה הממוצעת של עדרינו ל-6,000 ק"ג חלב", כאילו הבוקרים עשו לבדם את החיל הזה? ולהמשיך: „חייבים אנו לתבוע מהרופאים דרכים חדשות במלחמה במחלות", ולהתנשא על פני אחרים. במילים פשוטות יותר מתקבל הרושם: אנחנו עשינו והתקדמנו, ועכשיו אנו תובעים שגם אתם תתקדמו!

לדעתי נימת כתיבה זו, בנושא זה, אינה מתאימה לציבור אליי משתייך הח' האחמן. ד"ר משה מזרחי „החקלאית", כפר ווארבורג

ציבור רופאי „החקלאית", למרות עבודתו המאומצת בדרך כלל, שוקד בהתמדה להתקדם, להרחיב את אופקיו ולהחליף ידע עם עמיתיו, בהשקיעו לאחר העבודה שעות רבות למטרה זו, בצורות ובדרכים שלא אבוא כאן לפרטן.

בקטע אחד מרשימתו, כותב הח' האחמן: „השיטה הנהוגה בארץ, בהגשת העזרה הווא-טרינארית הינה בחזקת אידיאל לגבי ארצות רבות מגדלות-בקר. בחוגי אנשי המקצוע הווא-טרינארי ובעיתונות המקצועית, זוהי למעשה השיטה המומלצת עד היום". אולם לתמהוני, המסקנה אליה מגיע הח' האחמן, היא לגמרי הפוכה מזו המתחייבת מקביעתו זו.

חושבני, שזה עלבון לרופאים לקרוא מפרי עטו של איש קרוב למקצוע משפט כגון: „על הרופאים להיות חדורים ההכרה שהמחלות והצרות שמנתי לעיל פוגעות קשה בראנטאביליות הענף". טוב שבא הח' האחמן ומאיר את עינינו!

למערכת „משק הבקר והחלב", שלום רב!

לפני זמן-מה קרה לנו מקרה שמן הראוי לפרסמו ברבים. באו אלינו סוחר-בקר שניסו לרמות אותנו בשעת שקילת הבהמות: הם שמו מאגנט על המאזניים. גילינו את הדבר בשעת מעשה, אולם מכל מיני סיבות, לא היתה לנו האפשרות להזמין את המשטרה. ברצוני לפרסם איפוא מעל דפי העתון אזהרה לרפתנים, כי משוכנעני שלא אנחנו הראשונים ולא האחרונים ל„סידור" כגון זה. להלן דברי האזהרה.

אזהרה לבוקרים

לפני שבוע תפסנו „בשעת מעשה" שני סוחר-בקר שניסו לרמות אותנו בשקילת פרות שהוצאו למכירה (בהתאם ל„מיכרו"). סוחרים אלה הצמידו מאגנט על זרוע המאזניים למען הקטנת משקל כל בהמה ב-50 ק"ג!

לאחר שקילת 4 פרות מבין ה-5 שהוצעו למכירה, התרשמנו שמשקל הפרות הוא „קל" מדי; ולשם בחינת המאזניים החלטנו לשקול את אחד החברים שהיה נוכח באותה שעה איתנו. אחד הסוחרים, בהבחינו במעשנו, הוריד בזריזות את המאגנט שהיה צמוד בקצה הזרוע הנעה, וראינו כיצד הסתיר מיד את „המכשיר הפלאי" בכיסו.

מובן מאליו, שהתפתח בעקב הגילוי הזה „עסק" גדול. בסופו של דבר, הורדנו את הפרות שנשקלו קודם לכן מהמשאית ושקלנו אותן מחדש; ואמנם נתגלה שכל פרה, בשקילה הראשונה, היתה קלה ב-50 ק"ג, לעומת תוצאות השקילה השנייה. פירוש הדבר: עלול היה להיגרם „פחת" במשקלן של 5 הפרות כדי 250 ק"ג, וההפסד במחיר — כ-600 לירה!

מקרה זה היה מביש ביותר, והוא קרה על אף עירנותנו בדרך כלל ועירנותו של ב"כ „תנובה" שהיה נוכח במקום.

נלמד איפוא לקח מהמקרה הזה: אל לנו לסמוך על יושרם של סוחרים אלה. לשם זיהור, יש לשקול את הבהמות המוצעות למיכרו לפני בוא חקונים, וכמובן — גם לפקח על חשקילה בשעת מסירת הבהמות לסוחרים.

מעיר-ברוך

צבי מאוטנר